

РЕШЕНИЕ

№ 815

гр. София, 11.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 06.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **14172** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Г. Ф. М., роден на 25. 03. 1991 г., гражданин на А., срещу Заповед № 5364з-1879 / 19. 12. 2018 г. на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР за продължаване със шест месеца срока за принудителното му настаняването в СДВНЧ, считано от 04. 01. 2019 г.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна поради нарушения на материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Правят се възражения за нарушение на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Излагат се доводи, че процесната заповед е издадена без да са налице уредените в закона фактически предпоставки за това. Моли съда да отмени като незаконосъобразна оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител, определен по реда на Закона за правната помощ, са постъпили писмени бележки, с изложени съображения по съществуването на спора.

Ответникът – директора на дирекция „Миграция“ в МВР, чрез процесуалния си представител, моли съда да отхвърли предявената жалба като неоснователна и недоказана. Излага съображения за липсата на правен интерес от оспорването, тъй като междуременно чужденеца е освободен от СДВНЧ. Претендира юрисконсултско

възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № УРИ5392-ПАМ-5573 / 16. 09. 2016 г. на началник сектор „Миграция“ при СДВР на жалбоподателят е наложена принудителна административна мярка „принудително отвеждане до границата на Република България“.

Със Заповед № УРИ-5393-ПАМ-5573 / 16. 09. 2016 г. на началник сектор „Миграция“ при СДВР, жалбоподателят е принудително настанен в специален дом за временно настаняване на чужденци“.

Във връзка с подадена молба за закрила, М. е освободен от специалния дом за временно настаняване на чужденци и е предаден на Държавната агенция за бежанците.

С Решение № 9897 от 18. 05. 2017 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците е отказано на Г. Ф. М. предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението в цялост е влязло в сила на 01. 06. 2018 г.

Със Заповед №272з - 1536/04.07.2018г. на началник група „Миграция“ при ОДМВР – Х.,на Г. М., е наложена ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Със Заповед №272з - 1537/04.07.2018г. на началник група „Миграция“ при ОДМВР – Х. е разпоредено принудителното настаняване на М. в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок до отпадане на пречките за изпълнение на издадената заповед за наложена ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, но не повече от шест месеца. Заповедта е връчена на адресата си на 04.07.2018 г., като няма данни и не се твърди да е обжалвана.

До директора на Дирекция „Миграция“ е направено предложение рег. № 5364р-22925/19.12.2018г. за продължаване срока на принудителното настаняване на чужденеца Г. М. в СДВНЧ. В предложението е посочено е, че с М. са провеждани беседи от служители на Дирекция „Миграция“ с цел убеждаването му да съдейства за напускане територията на страната, но той категорично отказвал да се завърне доброволно в родината си. Отказът му да попълни декларация за доброволно завръщане се явявал пречка за издаване на документ за задгранично пътуване.

Предложението е утвърдено от директора на Дирекция „Миграция“ на 19.12.2018г., като на същата дата е издадена атакуваната в настоящото производство Заповед № 5364з-132/19.12.2018 г., с която е продължен срокът на настаняването в СДВНЧ на М. до отпадане на обстоятелствата по ал.6 и при изключенията на ал.8 на чл.44 от ЗЧРБ, но не повече от шест месеца, считано от 04.01.2019 г. Заповедта е връчена на 04. 01. 2019 г. и е оспорена с жалба, депозирана по пощата на 18. 01. 2019 г., видно от клеймото на приложения пощенския плик.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима. В тази връзка, съдът намира за неоснователно искането на ответника за прекратяване на делото, поради липсата на правен интерес, тъй като

междувременно жалбоподателят е освободен от СДВНЧ. Видно от молбата на ответника от 23. 01. 2020 г., Г. М. е освободен от СДВНЧ поради изтичане на максимално разрешен 18-месечен срок за задържане, а не поради някаква друга причина. С изтичането на този срок, чужденецът по силата на закона следва да бъде освободен, но това не отрича правния му интерес да оспорва въобще законосъобразността на неговото задържане и неговото продължаване, поради което не е налице отпадане на интереса от това установяване.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл.44, ал.8 от ЗЧРБ. Заповедта съдържа формално изводи за продължаване на настаняването и законовото основание за издаването ѝ от формална страна.

Съдът намира за неоснователен довод

Съдът намира обжалвания акт за незаконосъобразен по следните съображения:

Съгласно чл.44, ал.8 от ЗЧРБ настаняването в СДВНЧ продължава до отпадане на обстоятелствата по ал.6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от директора на дирекция „Миграция“. По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешен срок на принудителното настаняване по ал.6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца.

Основание за издаване на заповед за продължаване на настаняването в СДВНЧ е наличието на предпоставките визирани в разпоредбата на чл.44, ал.8 ЗЧРБ, съответно чл.15, § 6 от Директива 2008/115 на Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети държави. Не са предпоставки за продължаване на срока на принудителното настаняване установените в чл.15, ал.1 от Директивата такива, които са релевантни само за първоначалното задържане в специалния дом за настаняване на чужденци /в този смисъл Решение по дело С-146/14 PPU на СЕС/.

Принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудително отвеждане до границата на Р.България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се налага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ не са налице.

С разпореждането за насрочване на делото са дадени изрични указания на ответника, да представи доказателства за предприетите мерки по снабдяването на чужденеца с документи за задгранично пътуване и за мерките за привеждане в изпълнение на заповедта за връщане в страната на произход.

Ответника е представил единствено писмо рег. № 536400-11142 / 18. 06. 2019 г. до

посолството на Ислямска република А. с искане за издаване на документ за задгранично пътуване на Г. М..

Видно е, че това писмо е точно шест месеца след издаване на оспорената в настоящото производство заповед и същото въобще не е относимо към същата. Не може документи съставени много след издаване на оспорената заповед да обусловят основания за нейното издаване. Всъщност това писмо, може да има отношение едва към издадената впоследствие Заповед № 5364з-1232 / 28. 06. 2019 г. на директора на Дирекция „Миграция“, за последващото второ продължаване на срока на настаняване на чужденеца в СДВНЧ, но не и за процесното такова.

Всъщност за тези шест месеца, след първоначалното настаняване очевидно ответника не е предприел никакви действия за снабдяване чужденеца с документи за пътуване, поради което и не е оправдано неговото задържане.

В случая не е налице забавяне за получаване на необходимите документи за пътуване на жалбоподателя, тъй като такива въобще не са искани в периода на задържането.

Едва след доказването, че такива мерки са предприети, може да бъде преценено дали изпълнението на ПАМ ще продължи по-дълго, независимо от положените усилия, както е приел административният орган т.е. дали има забавяне при получаването на документите и дали това забавяне е независимо от положените от органите на Дирекция „Миграция“ „разумни усилия“ по смисъла на Член 15, параграф 6 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни /Директива 2008/115/ЕО/. В случая през изминалия 6-месечен срок от принудителното задържане не се установява да са предприети каквито и да било действия от страна на Дирекция „Миграция“ за получаване от афганистанските власти на необходимите документи за задгранично пътуване.

Съдът намира, че не налице и другата предпоставка, посочена в чл. 44, ал. 8 о ЗЧРБ, да е налице отказ за съдействие от страна на чужденеца.

Такъв отказ за съдействие предполага наличието на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, която да се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ, а такава в настоящия случай не се констатира. Подобно „възпрепятстване“ в случая не може да се изведе от обстоятелството, че чуждият гражданин не е изразил желание да се завърне в страната си по произход, респективно че е отказал да попълни декларация за доброволно завръщане.

Принудителният характер на разпореденото извеждане от страната изключва обусловеността на изпълнението на мярката от съгласието/несъгласието на лицето, спрямо което тя е приложена, поради което това съгласие/несъгласие не може да обоснове отказ за съдействие по смисъла на чл.44 ал.8 изр. трето от ЗЧРБ.

В тази връзка следва да се отбележи също така, че през целия предвиден максимален 18-месечен срок за задържането ответника не е успял да се снабди с документи за пътуването на чужденеца, тъй като същия е освободен от СДВНЧ след изтичането му. В случая това задържане, не е довело до изпълнение и на наложената мярка за принудително отвеждане, каквато е целта на задържането, тъй като видно от писмото на ответника чужденеца е освободен и не е известен актуалния му адрес.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушение

на материалния закон - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

С оглед изхода на правния спор, следва ответника, да бъде осъден да заплати направените по делото разноси, но такива не са претендирани, поради което не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Ф. М., роден на 25. 03. 1991 г., гражданин на А., Заповед № 5364з-1879 / 19. 12. 2018 г. на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: